

Ángeles Bartual / L.M.

ENTREVISTA

amb Ángeles Bartual López,
Delegada de CGT en Clece
pàg. 8

EDITORIAL

No cal inventar-la,
CGT ja existeix
pàg. 2

REFLEXIÓ I DEBAT

El treball assalariat, sempre
en rebaixes
pàg. 3

LLUITES

Ford: la irresponsabilitat
dels sindicats
"responsables"
pàg. 4

Carta a Fátima Báñez
pàg. 5

La precarització dels
bombers forestals
temporals
pàg. 5

I MÉS

Un monòlit per
a Valentín González
pàg. 6

Conte llibertari
pàg. 6

Notícies i agenda
pàg. 7

Demanem l'impensable perquè és possible

Davant la universalitat de la subordinació femenina i la negativa dels estats per a combatre la violència patriarcal de forma eficaç ens hem autoconvocat a una aturada internacional de dones el 8 de març. Veiem necessari realitzar una vaga laboral, de cures i de consum per a transmetre la nostra indignació per la injustícia que s'està cometent amb la meitat de la població mundial. Ha arribat el moment de cridar a les coses pel seu nom i deixar de culpar i jutjar a les víctimes. Demanem l'impensable perquè sabem que és possible. La diferència entre els sexes s'estableix únicament per una estructura de poder. I la violència de gènere respon a un excés de cultura. Sí. De cultura patriarcal.

Defensem la veu de moltes que estan silenciades i són invisibles. Tenim veu i creiem en nosaltres. Canviarem les regles per a acabar amb la submissió de la dona. Sabem que les coses han de ser d'una altra manera. Ens han acostumat a sobreviure en situacions dramàtiques: violacions, agressions, tràfic de blanques, tràfic i explotació sexual, condicions laborals desequilibrades, treballs preca-

ris, embarassos no desitjats, assetjament de carrer, sobrecàrrega en els repartiments del treball en la llar, qüestionament de la nostra sexualitat, estigma de la menstruació, violència obstètrica, art misògin, avortaments clandestins, maternitat subrogada, injustícia patriarcal, dificultats per a la conciliació de la vida familiar... Vivim en un sistema d'opressió masculista que ens acaça. Lamentablement moltes aconseguiran sobreviure i els índexs de violència contra la dona segueixen augmentant.

Hem parat 24 hores perquè ha arribat el moment de rebel·lar-nos contra la dominació masculina i capitalista. "Si la nostra vida no val, que produïsqüen sense nosaltres". Sabem que a través del diàleg, l'autocuidat i la sorroritat, amb força, constància i perseverança, serem capaces de guarir les nostres ferides, sanar els nostres cossos i reconstruir-nos per a poder emancipar-nos. Volem ser lliures, no avergonyir-nos dels nostres cossos, fer atenció a les nostres emocions, redescobrir els dons de la nostra menstruació, accedir a qualsevol ocupació almenys en les mateixes condicions que els nostres companys, recuperar el que ens han arra-

bassat les mans masculines, gaudir dels espais públics, ocupar l'espai artístic, un part digne, exercir una maternitat conscient, recuperar a les dones de la història que han sigut esborrades...

Preparades per al canvi esperem que aquesta societat permissiva amb el masclisme prenga consciència de la situació. Que deixi d'infravalorar-nos, que pose el punt de mira en l'agressor, que cesse la cultura de la violació, que acabe la impunitat, que els mitjans de comunicació informen amb claredat sobre les violències cap a les dones, que es forme als diferents agents socials en matèria de gènere, que es dote de pressupost la llei contra la violència de gènere, que deixen d'exiliar a dones i xiquets per ser les víctimes de la violència dels seus agressors, que es realitze un repartiment equitatiu de les cures, que es deixi d'utilitzar un llenguatge sexista... Volem coeducació, viure la nostra sexualitat lliurement, canviar la forma de relacionar-nos, seguretat col·lectiva, paternitat responsable,... Només així podrem avançar cap a una societat justa per a totes i tots. **Lluitem pels nostres drets de dona!**

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal
País Valencià i Múrcia

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta)
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

Fundació Ferrer i Guàrdia
Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FIC de Castelló
C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com
cgtkastello15@gmail.com

**SU del Camp de Morvedre
i l'Alt Palància**
C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtpportsag@gmail.com

FL de València
Av. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40 Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hostaleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:
Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Oficina Precària CGT

FL La Safor-Gandia
C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

Federació Provincial d'Alacant
C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

SOV d'Alcoi
C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800 -Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

SOV de Benidorm
C/ San Antonio nº 15
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtmarinabaixa@gmail.com

Roda de premsa per a presentar el XVIII Congrés de CGT. José Manuel Muñoz Póliz, Secretari General CGT; Ismael Furió, Secretari General CGT-PV; i Enric Tarrida, Secretari d'Organització CGT-València / RUT GARRIDO

editorial

NO CAL INVENTAR-LA, CGT JA EXISTEIX

Recentment hem finalitzat el nostre XVIII Congrés a nivell Estatal. A més de prendre els nostres acords, ha sigut una oportunitat de trobar-nos l'afiliació, veure a vells i nous companys i companyes, compartir les situacions i gaudir dels actes paral·lels a l'esdeveniment organitzats per a acompanyar-lo. Podria haver sigut millor, i és bo no conformar-nos, però és de justícia reconèixer i celebrar el molt positiu de CGT. I necessitàvem recarregar energies per a la tasca que ve, i crec que açò, amb els seus punts positius i negatius, ho hem aconseguit.

La veritat és que l'organització ha aconseguit la maduresa necessària fins i tot per a abordar la modificació d'alguns apartats dels nostres estatuts, que en altres ocasions eren autèntics tabús.

Hem també triat al nou Secretariat Permanent, al qual li desitgem molta sort i encert en l'àrdua tasca que té per davant, ja que els temps que vénen no van a ser més fàcils que els passats. I a més, al meu entendre, ha d'afrontar l'harmonització del necessari creixement de CGT, el nostre enlairament definitiu com a organització sindical alternativa del sindicalisme oficial, anem, els anomenats o part dels autoanomenats com a "agents socials".

L'actual etapa econòmica, la suposada post crisi, ens mostra un aspecte desolador quant a drets socials i laborals, i quant a capacitat de resposta de la classe

treballadora davant les agressions patides. Si abans de la denominada crisi, eren moltes les persones damnificades pel sistema que sobrevivia amb penúria, a la seua eixida, estem molt pitjor, res s'ha recuperat de l'arrabassat, les reformes laborals últimes s'han consolidat en totes les seues maldats, les persones sense treball tenen escasses ajudes socials, i els qui han tornat a trobar ocupa-

// Ara fa falta rematar l'obra,
és necessari aparcar egos
i ambicions personals,
egoismes i misèries,
i treballar colze a colze,
sense complexos //

ció ho han fet, en la immensa majoria dels casos, en condicions molt pitjors, amb salaris paupèrrims i contractes més precaris si cap.

I què diem dels "nostres serveis públics". Les retallades en sanitat i educació no s'han corregit, al contrari les tisores dels nostres lladres electes han continuat la seua, i ara posen les seues urpes de nou sobre les pensions, mos apetitós per als seus amics els banquers i especuladors.

Mentrestant, els beneficis empresarials i bancaris es multipliquen, i ningú torna el robat, mentre sembla que la co-

rupció amb dificultats els passa factura als polítics i a pocs els importa l'espoli patit a les arques públiques, per contra amb totes les seues eines en marxa, gran part de la població assumeix que açò és així, i no podem fer res.

És per tant fonamental, imprescindible i necessari que entre totes i tots alcem una organització capaç de donar-li la volta a la truita, independent de partits i governs, coherent i honesta, i més que mai amb la fortalesa necessària per a plantar cara als lladres i mangants que s'estan apropiant del que és de totes, del nostre esforç i treball.

L'organització, no cal inventar-la, està ací, és la Confederació General del Treball, ara fa falta rematar l'obra, és necessari aparcar egos i ambicions personals, egoismes i misèries, i treballar colze a colze sense complexos, demostrant del que som capaces les persones treballadores.

Està bé per tant que tinguem nou Secretariat Permanent, ells i elles hauran d'aportar el seu òbol, però tinguem el clar, els fonaments es construeixen des de la base, és tasca de cadascuna de nosaltres, fer possible que la CGT siga aqueixa organització que la classe treballadora necessita com a aigua de maig.

ENRIC TARRIDA
Secretari Comunicació CGT-PV

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (podcasts en www.cgtpv.org)
COLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

LLUITA DE CLASSES

El treball assalariat, sempre en rebaixes

ANTONIO PÉREZ COLLADO
(Article publicat al Llibret de la Falla Arrancapins)

Amb l'aficionada que és la gent a usar expressions anglosaxones en qualsevol àmbit, era més que previsible que la de *low cost* (abans d'aquesta moda seria alguna cosa així com baix cost) fera fortuna entre els qui volen vendre més o aspiren a "comprar durs a quatre pessetes". El mercat laboral no podia ser una excepció i viu un profund procés d'abatiment de la mà d'obra; *low cost* laboral que no solament es limita a reduir dràsticament els salaris, sinó que inclou també la retallada i la flexibilització de la resta de condicions (durada dels contractes, ajudes socials, mobilitat funcional i geogràfica, distribució de jornada i vacances, etc.) fins a deixar-les a la capritosa voluntat del patró.

Tal és la deterioració de la qualitat de vida i el procés de pèrdua de drets, que s'està produint a passos enganyants la formació d'una nova classe social molt més dispersa i desorientada del que va estar el proletariat en els seus començaments. La notable diferència és que els obrers de finals del XIX i principis del XX se sabien explotats i se sentien, encara que fóra d'una manera emocional, part d'una mateixa classe treballadora capaç d'organitzar-se solidàriament per a lluitar per millors salaris i unes condicions laborals més humanes.

Evidentment segueix existint aqueixa enorme força de treball, que encara conserva un cert nivell econòmic i els drets sindicals bàsics, però no és menys cert que el seu volum i les seues garanties es van reduint de forma imparable en tot el planeta. En pocs anys aqueixes condicions mínimament dignes només les conservaran en alguns països rics (i no tots els sectors) mentre que en la majoria del món industrialitzat s'haurà produït un procés de substitució per personal que ja entra amb altres retribucions econòmiques molt més baixes i amb uns drets pràcticament inexistent. Si un miracle (molt improbable) o una reacció social (bastant complicada) no ho remeien, haurem entrat en l'era de la precarietat galopant.

Les lleis laborals són tan laxes i els salaris han caigut tant que ja no importa si el contracte és indefinit o temporal; en

qualsevol moment se't pot acomiadar (amb una indemnització la quantia de la qual és poc menys que simbòlica) i el comptar amb una ocupació tampoc és una forma d'eixir de la pobresa. Si a açò afegim que s'han retallat fortament serveis públics (sanitat, educació, atenció a discapacitat, ajuda a majors, etc.) i prestacions (segur d'atur, jubilacions, invalidesa i altres ajudes) veurem que una majoria de la població

// Si un miracle o una reacció social no ho remeien, haurem entrat en l'era de la precarietat galopant //

està sent exclòsa del repartiment de la riquesa generada pel conjunt de la societat, que és acumulada de forma creixent per les grans fortunes i els bancs.

Seria erroni i poc rigorós culpar d'aquesta greu situació a l'ogre capitalista en exclusiva. I ho seria perquè àdhuc reconeixent la falta d'escrúpols i l'ambició il·limitada dels amos d'aqueix capital, que va deixar de ser considerat enemic irreconciliable per la vella militància sindical, la veritat és que la classe explotadora ha comptat amb la inestimable col·laboració de partits i sindicats teòricament del bàndol obrer. Fonamental ha sigut el paper de col·laboració de la socialdemocràcia en aquest procés d'integració de la classe treballadora; bé és cert que al principi aquest paper de domesticació i submissió del proletariat es va acceptar a canvi d'algunes concessions del sistema capitalista, mitjançant les quals el proletariat d'antany tindria accés a l'estat de benestar. Però convertida la unitat dels treballadors en una mera burocràcia sindical, al capitalisme no li va importar llevar-se la careta i tornar a utilitzar les seues velles formes d'explotar i acumular. Els partits i sindicats d'esquerra, lluny de despertar i posar-se en el seu lloc (si és que el seu lloc està enfront del capital) s'han limitat a negociar i renunciar, proposant que les inquietuds i les reivindicacions socials es canalitzen a través de les vies parlamentàries. D'altra banda, l'enfonsament del que durant anys (i malgrat les moltes evidències en contra) es va considerar des d'Occident com el paradís socialista –

la URSS, i amb ella tots els seus satèl·lits – va venir a agreujar la crisi del pensament d'esquerres. I així ens llueix el pèl a l'otora orgullós moviment obrer en aquesta era de neoliberalisme econòmic i idees conservadores, per no anomenar-les reaccionàries.

La precarietat, al contrari que la situació temporal d'atur, suposa entrar en una espiral de necessitats sense satisfer, de pèrdua d'autoestima i gran deterioració de les relacions socials i familiars. És viure permanentment esperant un treball cada vegada més provisional i pitjor pagat; és passejar de l'ETT al Servef a la recerca de qualsevol faena, és estar disponibles per a acudir a zones allunyades per a col·locar-se en la temporada turística o les campanyes de recollida de fruita, és, fins i tot, tenir la maleta llesta per a emigrar a Europa o els EUA dubtant que les carreres universitàries cursades servisquen per a un poc més que ser cambrer o dependent.

Les dades que es van publicant no poden ser més demolidores. Però encara que sempre ens els endolcisquen amb els èxits macroeconòmics, hi ha una realitat que tenim davant els nostres ulls: trobem a més gent demanant menjar a la porta d'un súper, veiem a més persones furgant en els contenidors de brossa, coneixem a més famílies que recorren a bancs de menjar, cases de la caritat, etc. i més del 50% dels atesos són ja espanyols de naixement. Quasi la meitat de treballadors no arriba a ingressar els 1.000 euros (el mileurisme, tan injuriat fa un parell de dècades) i el 34% no supera els 707 euros del SMI. L'atur real ronda el 20%, dos milions de ciutadans porten més de dos anys cercant infructuosament un treball; encara que siga dins d'aqueix 92,7% que aconsegueix la contractació temporal. Amb aquest panorama no pot estranyar-nos –encara que hauria de doldre-nos i preocupar-nos– que moltes persones i fins a famílies senceres hagen de residir en pisos compartits, en habitacions realquilades i altres fórmules encara pitjors de malviure.

És evident que també en el terreny laboral la tendència *low cost* està produint pingues beneficis a una minoria que ja era rica, sense necessitat d'esprémer-nos fins a aquests límits.

METALL

Ford: les irresponsabilitats del sindicalisme “responsable”

Secció Sindical de CGT en Ford
<http://cgtford.blogspot.com.es/>

El passat 31 de gener, la plantilla de Ford España va votar en referèndum l'aprovació de l'acord de competitivitat que es negociava des del mes de novembre; a petició de l'empresa i a pesar que encara quedava un any de vigència de l'actual conveni.

Quan es van iniciar les negociacions d'aquest acord, des de CGT ho vam fer amb l'ànim i el convenciment que, després de dos convenis en els quals l'empresa, amb la signatura d'UGT, havia aconseguit realitzar les majors retallades en els nostres drets en els 40 anys d'història d'aquesta factoria, aquestes negociacions devien suposar la recuperació, almenys en part, dels drets i salaris que s'havien perdut en els últims anys.

Hi havia raons de sobres per a intentar recuperar la major part de les condicions de treball i algunes retribucions sacrificades amb els últims convenis i pactes, ja que mentre que en els vuit anys precedents als treballadors se'ns retallaven drets i salaris, en el mateix període Ford obtenia més de 67.000 milions de dòlars de beneficis. I només en el període de 2013 a 2016, Mark Fields i Jim Farley (president de Ford i de Ford Europa) es pujaven el sou un 118,81% i un 54,93% respectivament. Molt al contrari, la plantilla d'Almussafes únicament ha vist pujar els seus salaris un total de 2 punts per damunt de l'IPC en els vuit últims anys, ja que els nostres sous van pujar en aqueixa etapa el 12'20%, mentre que l'índex de preus va augmentar un 10'30%.

// Hi havia raons de sobres per a intentar recuperar la major part de les condicions de treball i algunes retribucions sacrificades amb els últims convenis i pactes //

Després de vuit anys de dures retallades, en els quals UGT i l'empresa van pactar la distribució irregular de la jornada, l'eliminació del pla de jubilació a les noves contractacions, la reducció de la pausa de menjar de 30 a 15 minuts i l'eliminació de menjadors per a més de la meitat de la plantilla, l'augment de la jornada de treball per al torn de nit, la incorporació de nous treballadors amb un 20% menys de sou... arribàvem al moment de negociar un nou acord, on s'arreglaren vertaderes millores per a tota la plantilla. No obstant açò molt ràpid vam veure que, de nou, a aquells que fem la producció que genera tants beneficis se'ns deixava fora del repartiment del pastís.

L'acord aconseguit entre la direcció de l'empresa i la UGT (al que després es va unir CC.OO.) és per als anys 2019/2021 i suposa una pujada salarial de 2'5% en 2019 (encara que el que se situa entre el 1'5 i el 2'5 no consolida en la massa salarial), 1'50% per a 2020 i l'IPC més mig punt en 2021; molt lluny de les expectatives creades i dels beneficis d'aquesta multinacional de l'automòbil. Tampoc es garanteix fer fixos a tots els eventuals; es farà a aquells amb els que l'empresa “estigui satisfeta amb el seu rendiment”. Tampoc se soluciona la situació dels treballadors amb limitacions mèdiques, ni als 20 primers de cada promoció de l'Escola d'Aprenents se'ls fa fixos directament; a partir d'ara se'ls ofereix un contracte eventual fins que hi haja un contracte de relleu.

L'ajustat resultat del referèndum va ser el següent: d'un cens de 7.561 empleats, van votar 6.043 (el 79'92%) a favor ho van fer 3.096 (51'23%) en contra 2.482

(41'07%) en blanc 98 (1'62%) i va haver-hi 367 vots anul·lats (6'07%). I diem ajustat perquè malgrat la campanya insistent i manipuladora de Ford, de quasi tots els mitjans d'opinió i dels sindicats CC.OO. i UGT només van aconseguir que el 51% recolzara la signatura; el 49% no es va deixar seduir pels habituals cimbells en forma de promeses d'inversions, progrés i ocupació.

Major mèrit encara té el resultat si considerem que enfront d'aqueix grup de pressió format per l'empresa, els mitjans de comunicació convencionals i aqueix sindicalisme anomenat “responsable” només estaven la CGT i l'altre sindicat alternatiu (el STM-IV) demanant el rebuig a tan raquítica oferta. A assenyalar també l'alt nombre de

// Malgrat la campanya insistent i manipuladora de Ford, quasi tots els mitjans d'opinió i dels sindicats CC.OO. i UGT, només van aconseguir que el 51% recolzara la signatura //

vots nuls a causa de les “paperetes parany” que propicien que molta gent fique en les urnes el vot negatiu sense separar-ho d'un tros en blanc; confusió que no és possible quan es vol votar a favor. Encara que CGT s'ha queixat diverses vegades, no han volgut una altra distribució més clara de les tres opcions en les paperetes de votació.

La CGT, malgrat no haver-se aconseguit un acord favorable als treballadors, valora molt positivament els resultats. A més de considerar pírrica la victòria de Ford i els seus dòcils sindicats, cal tenir en compte que en els departaments on està la gent més explotada (majoritàriament representada per les generacions joves) és on més vots en contra s'han comptabilitzat, superant àmpliament en diverses àrees als vots a favor de la signatura.

Però si algú pensa que s'acaben ací les gestes d'aquest sindicalisme irresponsable, li anem traure de l'error. A l'explicat sobre les nul·les bondats del pacte 2019/2021 cal afegir el calendari de vacances per a 2018. Sotmetent-se a les exigències de la Ford ja fa anys que les vacances d'estiu s'han reduït de quatre a tres setmanes, ara aqueixes tres setmanes no van a ser les mateixes per a tots els departaments i es van allunyant cada vegada més del mes d'agost, on els treballadors poden coincidir més fàcilment amb família i amigats, i en alguna àrea en guany començaran el 9 de juliol.

Amb motiu de la vaga feminista del 8M han tornat a deixar de manifest la seua bona sintonia amb l'empresa, ja que estant ja convocada pel moviment de dones i registrada per la CGT i altres sindicats la vaga de tota la jornada, UGT i CC.OO. de Ford convoquen una petita aturada d'una hora en els torns diürns i en el de nit ni açò; no respectant ni les dues hores convocades per les seues pròpies executives en tot el país. Damunt, per si la direcció no veu un gest amistós reduir a la meitat la durada de l'atur, no tenen inconvenient a programar dos dissabtes de producció per a després de la vaga. Ford perd dues hores de producció però gana 14... Deixen molt clar que “on hi ha patró no mana mariner”.

webs CGT al País Valencià

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló
<https://cgtkas.blogspot.com.es>

CGT València
<http://www.cgtvalencia.org>

CGT Camp de Morvedre
<https://www.lajabalina.net/>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

Carta de un pensionista a Fátima Báñez

(Esta carta acompaña a la devolución colectiva realizada por la Asamblea de Jubilad@s y Pensionistas CGT-València)

Estimada Ministra de Empleo y Seguridad Social:

De nuevo me dirijo a usted, como ya hice el año pasado, en respuesta a su carta para informarnos de algo de lo que ya se nos había avisado desde hace meses por los medios de comunicación; que no es otra cosa que la confirmación de que, también en 2018, nuestra pensión subiría menos de lo que lo han hecho los precios en el año precedente. Y digo de nuevo porque el año pasado también contesté –sin obtener respuesta, evidentemente- a su misiva, tan parecida a la de ahora que me hace dudar sobre si ustedes se toman estas cosas en serio.

En esta ocasión le escribo en nombre de la Asamblea de Pensionistas de la CGT-València, recientemente creada para informar y movilizar a la clase trabajadora sobre los muchos recortes que nos esperan si no defendemos mejor nuestros justos derechos; sobre todo el que nos debe asegurar unas pensiones públicas dignas, tal y como se recoge en esa Constitución a la que tanto recurren ustedes cuando les interesa justificar otras actuaciones de su Gobierno.

Lo primero que queremos decirle es que se vuelve a equivocar usted (o quién le haya escrito la carta) al afirmar que las pensiones no se recortan. Algo que no se mantiene en pie si comparamos ese 0'25% de "subida" con el 1'3% que parece se han incrementado los precios en 2017. Lamentablemente estamos hablando de aumento medio, porque productos tan necesarios para

las personas mayores como la luz, el gas, las medicinas o la alimentación han subido bastante más. La prueba de que con dos o tres euros de incremento no se puede vivir dignamente es que todos los sueldos y complementos de la clase política han subido mucho más... y eso que hablamos de retribuciones diez veces mayores que una pensión normal.

Tampoco parece más ajustada a la realidad la idea que intentan transmitirnos de que gracias a una generosidad espontánea de la población hemos conseguido mejorar enormemente los resultados económicos... suponemos que de bancos y grandes fortunas. Y es que, como es sobradamente conocido, los sacrificios a los sectores más pobres son impuestos por las clases dirigentes, y ese crecimiento de la economía (del que tanto presume su partido) se produce como consecuencia del expolio de la gente explotada (la mayoría social) y de la transferencia de dicho botín a las cuentas de los ricos (una reducida minoría privilegiada) como usted debe saber, doña Fátima. De esto último no estamos muy seguros, dado que su recorrido por el duro mercado laboral es prácticamente nulo.

No se priva usted, señora Báñez, en su carta de repetirnos el mantra tan popular (o sea, propio del PP) de los 600.000 empleos creados el año pasado, pero habría que aclararle que en el 92% de los casos se trata de contratos temporales, mal retribuidos y de corta duración (en muchos casos de apenas unas horas a la semana). Empleos, lo que se dice empleos estables, se

crean muy pocos y malos. Eso sí, se destruyen por miles en sectores con tantos beneficios como la banca o las eléctricas.

Le adjuntamos a este escrito algunas de las cartas firmadas por usted, que nos han entregado personas cercanas y poco confiadas en el brillante futuro que el Gobierno nos vaticina. Si no le mandamos un paquete mucho más voluminoso es porque no tenemos un presupuesto semejante a los 5 millones que su ministerio se ha gastado para intentar que nos traguemos el cuento de que los pensionistas cada vez vivimos mejor. Por cierto, los sellos de Correos es otra de las cosas que han subido bastante más que el 0'25% de nuestra modesta paga; exactamente las tarifas postales han tenido un alza del 31'60% en cuatro años.

No es de extrañar que cada vez haya más gente indignada con estas políticas antisociales y que ese malestar se convierta en protestas en la calle. Tenga usted la seguridad de que la militancia de la CGT – activa, parada o jubilada- va a estar presente en esas previsibles y deseables movilizaciones. Y sepa también que hay muchas propuestas viables para asegurar y mejorar las pensiones públicas. Básicamente se trataría de repartir mejor la riqueza que durante toda nuestra vida generamos la gente que trabaja.

Saludos y hasta la próxima

Antonio Pérez Collado
Asamblea de Jubilad@s y Pensionistas CGT-València

MEDI AMBIENT

La precarització dels bombers forestals temporals en l'extinció d'incendis forestals

SECCIÓ SINDICAL TRAGSA CGT-PV
<http://www.tragsa.cgtvalencia.org/>

En aquests temps de "flexibilitat" i "desregularització" del Mercat Laboral, cada cop patim una major precarietat i inseguretat en el món del treball. Un clar exemple el podem trobar en sectors de treball temporal o estacional com l'Hoteleria o l'Extinció d'incendis, en les anomenades Brigades de Reforç, contractades per Tragsa i que treballen per al Servei d'Extinció d'incendis de la Generalitat Valenciana en l'època de més risc d'incendis forestals, l'estiu.

Així doncs, s'encadenen contractes d'obra i servei quan és deuria aplicar un contracte fixe discontinu, per tant estem parlant d'un frau de llei que precaritzava més encara a les i els treballadores/rs ja de per si han d'estar pendents de la inseguretat d'un treball estacional. El fixe discontinu és un model que ofereix una certa estabilitat, ja que la persona que treballa té la seguretat que quan es reprenge l'activitat tornarà a ser cridada i els mesos d'inactivitat pot buscar treball o cobrar de l'atur.

El cas dels treballadors/es de Tragsa en la Comunitat Valenciana és un clar exemple de la desprotecció a la qual s'han vist avocades les 300 persones que es juguen la pell estiu rere estiu en els nostres boscos.

Així doncs, el VI Conveni Col·lectiu del personal de l'empresa Tragsa adscrit Al Servei de Bombers Forestals de la Comunitat Valenciana, preveu en el seu article 23, que els treballadors/es de les Brigades de Reforç adquiriran la condició de fixes discontinus d'acord amb el que s'estableix en l'article 15.8 i l'art. 16 de l'Estatut dels treballadors. Com que la conducta de Tragsa al respecte suposa una vulneració dels drets dels Treballadors, des de la

CGT es va presentar una denúncia front Inspecció de Treball, la qual resol, amb l'informe de 21 de desembre de 2016 que:

// S'encadenen contractes d'obra i servei quan es deuria aplicar un contracte fixe discontinu //

"l'empresa ha estat fent contractes per obra i servei, amb les treballadores de les Brigades de Reforç, en lloc del contracte fixe discontinu procedent, conforme a la normativa i jurisprudència anomenada".

Front açò i vist el nul interès de Tragsa en complir la resolució d'inspecció de Treball, s'està duent a terme el procés de denúncia judicial, perquè el personal que ha treballat més de dues campanyes de Reforç pugua consolidar els seus drets i dignificar un treball com el nostre amb un mínim d'estabilitat.

A més a més, enfront de la possibilitat de ser contractats directament per l'Administració per subrogació, cal dir que no

sabem que passaria, si sols passaria el llistat de RP (format per personal fixe i fixe discontinu, com pareix que van per ahí els tirs), aleshores els eventuals (tal com estem ara) ens quedaríem al carrer. Per tant és de vital importància la lluita per tal d'aconseguir aquesta figura, ja que tenim experiència i formació en la nostra feina i necessitem una garantia mínima d'estabilitat per tal exercir-la amb professionalitat, independentment de qui tinga l'encomanda Tragsa o l'Agència Valenciana de Seguretat i Resposta front a Emergències.

Cal dir que aquesta la figura de fixe discontinu existia en el IV Conveni fins que l'any 2009, en la negociació del V conveni va desaparèixer amb el beneplacit de les seccions sindicals de CC. OO, UGT, i USO, les quals preferiren mirar cap a un altre costat quan quasi 300 persones ens quedàvem sense aquest dret.

Sabem que hi ha sentències favorables al respecte,

27 persones de València ja han guanyat el judici i l'empresa ho ha recorregut al Tribunal Superior de Justícia, ja que com la defensa és l'abogacia de l'estat, no l'im-

porta generar gastos publicos a costa de l'inestabilitat dels fixes discontinus, els companys/es de la BRIF Lubia han aconseguit aquest reconeixement en els jutjats, companys/es d'INFOSA Madrid en 2014 també van denunciar enfront del TSJ, també el conflicte col·lectiu dels treballadors/es contractats per la Generalitat de Catalunya per fer d'ajudants d'oficis forestals als Parcs de Bombers professionals de la Generalitat de Catalunya, la demanda dels quals també ha sigut acceptada a tràmit i ha tingut una resolució favorable als seus interessos.

Quan arriben, un any més, els grans incendis forestals, no necessitem un tractament d'herois per part de l'administració de torn, o el reconeixement pel fet de jugar-nos la pell, és la nostra feina, ens agrada i sabem al que ens exposem. El que sí que necessitem, és la màxima estabilitat possible per nosaltres i les nostres famílies i no estar amb l'esglai de saber si aquest estiu treballarem o no.

FIXES DISCONTINUS SERVEI BOMBERS FORESTALS CV JA!!!

MEMÒRIA

Un monòlit per a Valentín González

JOSÉ ASENSIO

Equip de Comunicació de la CGT-PV

El 26 de juny de 1989 es va realitzar una xarrada a la Casa del Mar de la ciutat de València per a recordar el desè aniversari de l'assassinat de Valentín González, en la coneguda popularment com la vaga de Abastos. Aquell dilluns, en el mateix local portuari, la pròpia Confederació commemorava els seus 10 anys d'anarcosindicalisme en el País Valencià. La CNT s'havia trencat, novament, el mateix any que una pilota de goma partia el cor del jove cenetista; trencada també havia quedat una família que seguia, deu anys després, sense entendre el perquè d'aquelles violentes càrregues policials en la primera jornada de vaga legal convocada únicament per la CNT en l'antic mercat de proveïments de la ciutat. El Governador Civil de l'època, José María Fernández del Río, va justificar-ho. Cap responsabilitat.

No va ser aquest el primer acte de record al jove obrer. La FAI havia convocat al juny de 1980 una concentració de repulsa, però sí va ser el primer que va aconseguir enllaçar una cadena d'actes de denúncia i record a una de les moltes persones assassinades per les forces policials en aquells amargs anys de la Transició. Amargs per a les esperances que una gran part de la classe treballadora havia dipositat per poder realitzar una vertadera ruptura amb el règim franquista.

Després d'aquell acte, molts s'han anat succeint al llarg d'aquests 39 anys a les portes de l'antic mercat. Cap excessivament nombrós, cap convocat més enllà de les pròpies organitzacions anarcosindicalistes de la ciutat, o la Fundació Salvador Seguí i l'ateneu Al Margen en el seu moment i, en les últimes ocasions, també per la Plataforma per la Memòria del País Valencià. Aquell assassinat anava quedant solament en el record de la seua família i en el de les poques més d'un centenar de persones, els anys més concorreguts, que ens concentràvem en aquelles portes. Aquesta va ser una de les raons que van im-

pulsar a la nostra confederació a no deixar que la memòria col·lectiva, i les generacions més joves, oblidaren aquells salvatges fets. Exposicions, una placa commemorativa, llibrets i pàgines web, fins i tot una pel·lícula documental, recuperaven la figura de Valentín però també el context històric d'aquells anys (1). I aquest treball constant de memòria també va aconseguir una certa unió a l'hora de convocar les concentracions i realitzar altres actes de record, com per exemple, en un treball gestionat per la Plataforma per la Memòria, que el passatge d'accés a l'actual complex educatiu i esportiu, que és avui el vell mercat, portara el nom de Valentín. I no solament el seu nom també el seu ofici, la seua condició d'obrер, bracer de la colla del Mercat d'Abastos. I tot consensuat amb la seua família que en nombroses ocasions ens acompanya, i els acompanyem. En el record, en el dolor, en la injustícia.

// Des de la Plataforma per la Memòria del País Valencià s'està efectuant un intens treball amb l'Ajuntament i la Facultat de Belles Arts //

En aqueix constant treball de recuperació de la nostra memòria més recent una iniciativa ha anat agafant força. Deixar constància visible i duradora d'aquells dies per mitja d'un monòlit, una estàtua, que denuncie aquell succeís i dignifique en la figura de Valentín la dura lluita de la pròpia classe obrera, i de la pròpia història de l'anarcosindicalisme valencià. Per açò, des de la Plataforma s'està efectuant un intens treball amb l'ajuntament i amb la Facultat de Belles Arts per obrir un concurs públic per a la realització de l'obra. En aquest dur treball també es van incloure formes d'auto finançament del projecte, de manera popular i col·lectiva. S'han realitzat uns bons d'ajuda de cinc euros que podeu aconseguir en la recepció

del nostre local a l'Avinguda del Cid de València, però també hi ha obert un compte per a donacions populars. El compte és el següent: **ES22 3159 0066 9325 1172 9929**

Esperem que totes aquestes iniciatives puguen veure la llum, siguen reals, allò més prompte possible i que qualsevol que s'acoste a veure l'edifici, qualsevol dia de l'any, pugui saber el que va ocórrer allí, quasi quaranta anys abans, un 25 de juny de 1979. L'esforç mereix la pena.

(1) WEB:

https://es.wikipedia.org/wiki/Valent%C3%ADn_Gonz%C3%A1lez_Ram%C3%ADrez

DOCUMENTAL:

<https://www.youtube.com/watch?v=DMeiGW2eD5E>

Conte llibertari

Per Farnes

El militante de vuelta

El militante de vuelta está, aparece, opina, siente, asiste, resiste, pero la cosa no está tan clara. Vamos a ver por qué.

El militante de vuelta está, se sabe que es militante, se le ve por reuniones, pero, no suele acabarlas. Siempre tiene cosas súper importantes que hacer. De ahí que sea difícil que tenga algún cometido o trabajo orgánico concreto. Y no será porque no recuerda constantemente a toda persona que le quiera escuchar los tiempos que era un militante número uno y se ocupaba, día y noche, por sacar adelante la organización. Eran malos tiempos organizativos aquellos, suele contar. Menos mal que estaba él para organizar la cosa.

El militante de vuelta, por tanto, aparece por las asambleas pero le cansan cada día más. Son tantas durante tantos años que le parecen todas iguales. Los mismos análisis, las mismas caras, o menos, las mismas decisiones. De hecho, ya ni se lee la documentación que recibe. Total, ya sabe de lo que se habla con leer el título o punto del orden del día que se va a tratar.

Y, no será, porque no opina en las escasas reuniones a las que asiste, que suelen ser las que merecen la pena, lógicamente. Y cuenta, de donde, y cómo, y por qué viene la cosa que merece la pena. Pero tiene la certeza que caso sobre la cosa no se le hace mucho caso, vistos los resultados. Con su experiencia, joder. Eso sí, suele estar atento a

lo que sus palabras provocan en los militantes números uno, los destacados. No por nada en especial.

Principalmente por estas razones, y otras que se calla, siente que no es valorado en su justa medida y suele abandonar la organización cada cierto tiempo. A veces, incluso, se da de alta en otra donde, allí sí, no se calla nada de lo anterior y cuando asiste a las reuniones y cuenta, de dónde, y cómo, y por qué, viene la cosa anterior, aquí sí siente que es valorado. Claro, que la cosa dura lo que dura y vuelve a la casa madre, de vuelta de lo anterior, lo posterior, y lo siguiente, y convencido como estaba antes de lo anterior que no es valorado en ningún sitio.

Como no puede ser de otra manera asiste a todas las movidas que puede, claro está. Suele estar casi siempre al comienzo. Mira cómo va la cosa, saluda a mucha gente, ve quién viene, quién no, con quiénes hablan los que tienen voz y mando, esas cosas de las movidas. Finalmente se va cabreado con alguna gente de las del comienzo, cuando no con varias, y se dice a sí mismo que no vuelve más a esa movida, total pa cuatro gatos que eran.

El militante de vuelta resiste, como especie única que se sabe es, a que el conjunto de militantes de su especie aumente hasta tal nivel que puedan hacer una escisión potente y envíen a las de la casa madre al sitio que se merecen en la historia reciente y futura del país.

BREUS ACTUALITAT/AGENDA**Unión de Benisa no se entera:
¡si nos tocan a unx, nos tocan a todxs!**

Varias decenas de compañeras y compañeros se concentraron contra la represión sindical en UBESA, por tercera vez, en esta ocasión ante la Estación de Autobuses de Alicante, gritando consignas por la readmisión y el archivo de la sanción, respectivamente, a los dos represaliados, contra la actuación antisindical y despótica de Unión de Benisa, y por el respeto de los derechos sociales

de las y los trabajadores. Las concentraciones y otras acciones, continuarán contra UBESA, en los próximos meses, pues CGT tiene la intención de ampliar el conflicto llevándolo a otras localidades donde tengan concesiones de transportes.

Comunicación CGT Alicante

Últims resultats eleccions sindicals

Improving Logistic SL (Conveni de comerç metall València): CGT obté dos representants de cinc. En el col·legi electoral d'especialistes, la meitat dels vots van ser per a la Confederació.

Siemsa Industria SA (Conveni d'Industrial Metall València), dos representants de tres per a CGT.

Constituïda la Secció Sindical de CGT en Kartogroup a Borriana
Els treballadors i treballadores de la multinacional Kartogroup, dedicada a la fabricació i manipulació de cel·lulosa, ja compten amb la nova Secció Sindical de la Confederació General del Treball.

El nou delegat de Translimp Contract Services (neteja Aeroport de Manises) és de CGT: El 16 de febrer de 2018 es celebraren eleccions sindicals en la contracta de neteja de l'aeroport de Manises (València). Amb 7 vots front als 4 obtinguts per CCOO, la Confederació va assolir el delegat sindical en joc.

**XVIII Mostra del Llibre Anarquista
Del 10 al 15 d'abril València**

Dimarts 10 d'abril a les 19h en El punt. "Los huesos del viento" Irma Leites i Adelaida Artigado. Ediciones imperdible 2018. **Dimecres 11 d'abril** a les 19h en Al Margen. "Al cor de la bèstia. les limitacions dels governs del canvi". Caliu edicions. **Dijous 12 d'abril** a les 19h en CSOA L'Horta. "La ciutat" Frans Masereel. Editoriales Segadores i Bauma. A les 20h "Atakta poema". Editat per Yannina, Grècia pel col. Kamioneta. Sopar vegà a les 20h30 Concert "Ataxia" (música grega). **Divendres 13 d'abril** a les 19h en l'Ateneu Llibertari del Cabanyal. "Estrategias de resistencia y ataque" Alex B. "Stonemall" Martín Duberman. Ediciones imperdible, transmissió en directe per Ràdio Malva. Sopar vegà a El Punt. **Dissabte 14 d'abril** A les 11h30 Solar Corona. "Seguint les passes de la guerrilla" UGEL i CEJEB Unió de Grups Excursionistes Llibertaris. Dinar

vegà al Solar Corona. A les 13h Plaça del Carme. Contacontes i jocs infantils. A les 17h Solar Corona "Visca la terra i visca l'anarquia" Jordi Martí Font. Editorial Calúmnia. **Diumenge 15 d'abril** Parades a la Plaça del Carme. A les 11h30 Solar Corona "El sabor de la sang en la boca" Revolucionaris, anarquistes, rebels i nihilistes en la Rússia del segle XIX". Editorial Descontrol. Dinar vegà al Solar Corona. A les 13h en la Plaça del Carme Recital poètic de David Trashumante i Eddie. A les 17h al Solar Corona "Jodidos turistas" Editorial Antipersona. Taula redona amb l'editorial i els col·lectius Tot Inclòs (Mallorca) i Entrebarris (València). **Exposició:** Des de finals de març al 13 d'abril a la Facultat de Belles Arts. I cap de setmana 14-15 d'abril a l'Ateneu Llibertari Al Margen. "La ciutat"/Frans Masereel. Organitzen Bauma i Segadors.

CONTINUACIÓ ENTREVISTA ÀNGELES BARTUAL

Foto: Protesta contra la pèrdua de llocs de treball arran l'arribada de Clece a La Fe i la política de subcontractes de la contracta. /HTTP://ROMPEMOSLABARAJA.BLOGSPOT.COM.ES

en el seu rol "femení". Jo com a dona, netege; tu, com eres home, passes la màquina. Però després la realitat és que hi ha homes que no han exercit la seua especialitat encara que sí que l'han cobrada, i dones que hem passat màquines sense tenir l'especialitat. Totes som conscients que són ells a qui se'ls dona l'especialitat. Així, els homes que la tenen cobren més que les dones fent un festiu de cada quatre mentre que nosaltres, les de la vesprada, fent caps de setmana alterns, ens costa arribar als 1000 euros. En canvi ells, excepte els més joves que tampoc compten amb l'especialitat i estan igual que nosaltres, rondem el salari mitjà.

Què penses de la convocatòria de vaga general feminista?

És molt important. És vital conscienciar a les dones que hem d'anar totes en la mateixa direcció. No podem estar queixant-nos, com en el nostre cas, que els homes cobren més per pujar a una góndola, i no fer res per solucionar açò. Hem d'anar totes en la mateixa direcció per a millorar. Si no per nosaltres, perquè ja som gent gran, sí pel futur dels nostres fills. Som massa individualistes, hauríem de treballar més en col·lectiu. Els homes han de participar també, perquè són part implicada. En la Secció Sindical estem treballant de manera molt activa per a preparar la vaga. Portarem al sindicat un panell que hem preparat entre totes per a mostrar el que significa per a nosaltres ser dona.

Creus que hi ha suficient informació sobre la vaga?

La informació arriba de diferents formes però no hi ha interès. Crec que el que succeeix és que les dones estan un poc desil·lusionades i defraudades amb el tema sindical. No creuen. El tema va per ací, és necessari despertar les ganes de lluitar.

No obstant açò, estem parlant d'un col·lectiu, el de les netejadores de la Fe, que ha sigut molt "canyero".

Sí, molt. Record en La Fe vella, al principi d'entrar jo, alucinava perquè hi havia continuament mobilitzacions per millores. Ara, o bé perquè els sindicats no les mouen o ens han anat frenant. Només, en l'etapa Esabe i era per una qüestió econòmica perquè no se'ns pagava. Abans, tots a l'una, homes i dones, lluitàvem. Des que està Clece portem una temporada molt frenades. Les treballadores ho noten i hi ha escepticisme, no es deixen moure. En sentir-se utilitzades, diuen "em moc perquè em dona la

gana". Estan decebudes, i enfadades per les coses que s'han anat fent en els últims set anys. Aquesta és una etapa de treballar-nos molt els sindicats que la gent torne a creure i a confiar en la lluita organitzada. Hem de treballar junts per a millorar encara que ens trobem amb limitacions.

Què et sembla que UGT i CCOO hagen convocat només dues hores d'aturada en comptes de vaga de 24 hores com demanava el moviment feminista?

Al marge de les sigles, crec que hauríem de treballar tots en la mateixa direcció perquè, al final de la història, l'objectiu hauria de ser el mateix. El problema és que els sindicats majoritaris s'han polititzat.

Com és la labor de CGT?

Entrarem quatre delegades de CGT, però la delegada d'USO, com no estava contenta amb el seu sindicat, es va passar a CGT. La Confederació ha crescut gràcies al treball que s'ha fet. Jo sóc nova però puc dir que CGT sempre està ací, amb les companyes. Els afiliats a CGT van ser els primers que van cobrar del Fogasa, els altres sindicats van cobrar més tard i fins i tot va haver-hi algun que va tenir problemes. També per com es preocupen per les companyes, siguen del sindicat que siguen, no diferencien entre afiliats o no. A més, sempre es té al personal informat, es publiquen les actes de les reunions.

Vas estar en el Congrés de CGT?

No perquè no vaig poder. Em vaig asabentar però em va ser impossible per temes personals. Però sí que m'arriba informació pel correu així que estic al tant de tot.

Vols afegir alguna cosa més?

Crec que les dones hauríem d'implantar-nos més. Que som en part responsables del que està succeint amb el tema de la bretxa salarial, sobretot en els sectors més precaris com el de la neteja, que hàgem d'assumir un rol que no ens pertany. Que hem de prendre consciència que som tan capaces com ells i que tenim tant dret com ells de cobrar aqueixos plusos i de preparar-nos per a açò. La qüestió és que se'ns tracte per igual i tinguem les mateixes oportunitats. Hem de ser conscients que els canvis depenen també de nosaltres, del que treballem perquè succeïsquen. Si ens mantenim passives, som part responsable del que està succeint. És una crítica constructiva.

// La realitat és que hi ha homes que mai han exercit l'especialitat però sí l'han cobrada, i dones que l'exerceixen sense cobrar-la //

// És una etapa de treballar-nos molt els sindicats que la gent torne a creure i a confiar en la lluita organitzada //

Si vols col·laborar amb:
informacions, fotos...

Confederal

envia els teus articles, notícies, dades, opinions

comunicacion-cgtpv@rojonegro.info

Entrevista amb Ángeles Bartual López, Delegada de CGT en Clece (Neteja Hospital La Fe)

“La qüestió és que se'ns tracte per igual a homes i dones, i tinguem les mateixes oportunitats”

Va nèixer a València en 1972. Filla de manxega i valenciana, “de gent obrera”, la seua mare es va quedar vídua molt jove en morir el pare amb només 33 anys. Entre la dona i els cinc xiquets, van traure endavant la casa. A Ángeles se li va donar l'oportunitat d'estudiar però no va acabar el Batxiller. Amb 20 anys, va ser mare per primera vegada i va decidir prioritzar el temps dedicat als seus tres fills. Fins als 29 anys, i a causa de la necessitat d'aportar un salari més a la família, no va començar a treballar fora de casa. I ho va fer en la neteja de l'Hospital Universitari La Fe. Es va trobar a l'inici dels anys 2000 amb una plantilla hereva d'una llarga tradició de lluita que, encara que no va aconseguir revertir l'externalització de la neteja en els anys 80 del segle passat, sí que va garantir unes condicions laborals dignes que amb di-

ficultats perduren avui. Ángeles es va afiliar a CCOO, el sindicat més votat que per aquell temps conservava el prestigi de les lluites passades, però va acabar desenganyada i es va esborrar. Després de passar per una segona afiliació molt breu i puntual al majoritari, va decidir afiliar-se a la CGT. El passat mes de gener, en substitució d'un company, va entrar a formar part del Comitè d'empresa en Clece, l'empresa de Florentino Pérez i subcontractada des de 2012 de la Fe. Després de les eleccions de 2015, l'òrgan de representació està conformat per 5 representants de CGT, 7 de CCOO, 2 de SIL i 3 d'USO. En aquesta entrevista, Ángeles Bartual retrata, després de la crisi, quina és la situació d'aquest sector feminitzat, com viu la bretxa salarial i què pensa de la lluita de les dones en l'actualitat.

Com arribes a la militància sindical en CGT?

En La Fe hi havia majoria d'un sindicat. Jo considerava que havia de ser tot més plural. No podia ser que prengueren decisions sempre els mateixos perquè no estava funcionant. Llavors vaig optar per recolzar la candidatura de CGT per a veure si així aconseguíem trencar el domini d'aquest sindicat majoritari, CCOO. Em sap greu anomenar sigles, perquè són companyes, són treballadores, cadascun ho fa el millor que sap i jo no puc dubtar que hi haja darrere un treball. Potser no es van prendre les decisions correctes quan va caldre prendre-les. Vaig entrar a formar part del Comitè al gener de 2018, quan un company va deixar la responsabilitat.

Com ha evolucionat el sindicalisme en el sector de la Neteja de la Fe?

El trasllat al nou edifici de la Fe ens va sorprendre en plena crisi. Fins llavors les coses més o menys funcionaven, s'anaven aconseguint xicotets assoliments fins que va arribar la signatura del Conveni del 2005.

Va coincidir amb una vaga de neteja a València en la qual es van implicar diversos sectors. Va ser una vaga molt potent. Fins que se'ns va convocar en la seu de CCOO i se'ns va dir que la vaga es desconvocava perquè UGT havia signat un acord. Crec que ho van fer malament perquè just aqueix any estaven la Fórmula 1 i també la Copa Amèrica. I es podia haver fet molta pupa, hauríem d'haver espentat als treballadors a aguantar una miqueta més. A part del pessim conveni col·lectiu que es va signar, en el centre de la Fe ocorria el de sempre: no es cobrien algunes baixes, etc. La lluita per aquell temps consistia senzillament a mantenir-nos. I amb el canvi a la nova Fe ja ens va enxampar el tema de la crisi i va arribar Clece amb les rebaixes. Ens va imposar fins i tot un ERO. Les companyes, per por, perquè veníem d'una vaga, perquè Conselleria no pagava a l'anterior empresa que era Esabe, vam fer una vaga, crec que en benefici de l'empresa, perquè de seguida Conselleria va alçar les orelles i va pagar. Però, malgrat això, amb el canvi d'empresa, Esabe es va marxar sense pagar-nos. Tenint en compte que la majoria som dones, moltes famílies monoparentals, va fer pols a un munt de famílies. Ni Conselleria ni Direcció es van fer càrrec de res.

Va entrar llavors Clece i amb l'excusa de la crisi jo vaig entendre que els sindicats defensaven, sobretot els majoritaris, que l'ERO era l'única alternativa que teníem perquè, clar, estàvem en crisi i amb la reforma laboral no quedava més remei. Llavors un grup de treballadores vam voler saber més sobre el que era un ERO, si era legal que s'aplicara en un hospital ja que no treballàvem per productivitat... Una ad-

Ángeles en un moment de l'entrevista / LIBERTAD MONTESINOS

vocada laboralista ens va dir que era surrealista. Aqueixes poques companyes intentem, en cada assemblea que teníem, queixar-nos i exposar la situació. Però no es va arribar a impugnar. No teníem ni els coneixements ni els mitjans per a fer-ho. Llavors jo no estava afiliada a cap sindicat. Després vaig tornar a afiliar-me a CCOO pel tema del Fogasa. Ho vaig viure com si fórem borregos, totes a afiliar-nos senzillament perquè volíem que se'ns solucionara el problema econòmic amb el Fogasa.

Aquella advocada no va poder fer res. Els sindicats estaven convençuts que era un ERO legítim perquè sobrava molta gent i era l'única manera que no tiraren ningú. La qüestió era que totes les empreses que liciten saben en quines condicions entren a donar el servei, per la qual cosa han de comptar amb un pla operatiu abans d'entrar a subhasta, entenc.

Un dels problemes que tenim és que ni se sap quants treballadors som. Entre altres coses perquè hi ha invalideses que, fins que no són totals, no es donen com a baixa de l'empresa i segueixen comptant com a personal. També hi ha excedències, companyes que, com ens coneixem totes, sabem que no van a tornar però com no

han complit cinc anys, segons se'ns explica, expliquen com a personal. Nosaltres creiem que hem perdut plantilla però no hi ha manera de demostrar-ho. Jo volia elaborar un cens de personal que va venir de la Fe vella i del personal que realment hi ha però és molt complicat. Quan es va obrir La Fe nova, Esabe va ampliar la

// Som massa individualistes. Hauríem de treballar més en col·lectiu //

plantilla 30 persones però desconec quin és realment el nombre d'empleats. Quan va arribar Clece i va aplicar el ERO, eixíem mensualment unes 30 persones, i després va ser reduint-se en dies. Fins que finalment un sindicat minoritari ho va denunciar i va ser aleshores quan, i açò és dur, el Comitè d'empresa i l'empresa signaren la finalització de l'ERO i no es va poder continuar endavant amb la denúncia. Ni es va arribar a judici ni es va poder demostrar que era il·legal.

Ací i ara quines són les principals reivindicacions laborals que teniu?

La cobertura de personal. No tenir un cens és un obstacle. I a més, ara, com les contractacions són per hores, ells estan obligats a complir hores anuals, ja no som “presències”. No demanem un 100% però sí un mínim perquè es pugui treballar co-

rectament. Hi ha moltíssimes baixes. Deuim que es deu a l'estrès, a l'excessiva càrrega de treball. Serveis repartits per la falta de personal... Treballem unes set hores diàries, tenim 10 minuts a les 8h per a desdejunar, 10 minuts a les 12h per a prendre'ns alguna cosa, i 20 minuts per a esmorzar. Cadascuna té una zona que netejar i, si manca gent, hi ha zones que es reparteixen. No cal oblidar que estem treballant en un hospital, on la higiene és fonamental. Les zones crítiques com a reanimació, intensiu, quiròfans o UCI pediàtrica, les respecten. Reparteixen en altres serveis.

Cal dir que som netejadores especialitzades, tots els anys rebem a més una formació. El problema és que no entra gent nova, només es cobreixen les prejubilacions.

Abans de finalitzar l'any passat, vam fer curssets i van haver de contractar a gent perquè nosaltres poguérem acudir als cursos. Fer-los ens suposava un estrès perquè no se'ns cobria en els serveis, havíem de recuperar les hores dins de la jornada. CGT i el personal que més ens implicarem conscienciaré a la gent que si no se'ls substituïa es podien negar a fer-los. Al no apuntar-se el personal als curssets de formació, l'empresa es va veure obligada a contractar gent.

D'aqueixa gent que van contractar per a substitucions, van fer ampliacions de contracte de cinc o sis persones. Hi ha 44 baixes, més invalideses, i només van agafar a cinc o sis persones més...

Quin percentatge de dones hi ha en la plantilla?

Diria que som un 85%. La majoria superem els 40, precisament perquè no hi ha quasi contractacions.

Patiu la bretxa salarial?

Per descomptat. I se suposa que Clece treballa el tema de la igualtat, de fet als homes els ha posat a netejar, la qual cosa no és habitual. El problema és, pose un exemple, que es fa un curset d'escaladors per a netejar l'hospital per fora. A pesar que va haver-hi companyes que van voler apuntar-se, van acabar fent el curset solament homes perquè únicament ells van seleccionar a ells així que només ells van tenir accés a poder cobrar un plus significatiu, pel risc. I sempre ha sigut així des que jo treballo allí. L'especialitat sempre se'ls ha donat als homes. Crec que part de responsabilitat la tenim nosaltres perquè tampoc hem fet per que açò no fóra així. Sent majoria de dones, podríem haver espentat per canviar açò. Però crec que és perquè les dones se senten més còmodes

Continua en p.7